

Recensent: Marloes van Splunteren

[Eddy Veerman: 'Het verdriet van Volendam'](#) Uitgeverij BBZToH bv, 's-Gravenhage 2001 ISBN: 9055019569 Zie ook: www.bzztoh.nl (Brandwonden/PO/1)

Soort boek: Ooggetuige verslagen van een ramp, in de vorm van interviews met slachtoffers, hun families en directe omgeving.

Over de schrijver: Eddy Veerman is een journalist voor weekblad Nivo (Nieuw-Volendam), en freelancer voor De Telegraaf. Bij telesport doet hij voornamelijk voetbal, handbal, tennis en gehandicapten sport. In 2009 bracht hij zijn 2e boek uit met 'Was getekend'. 'Volendam, 10 jaar later' was de volgende titel en het vervolg op 'het verdriet van Volendam'.

Korte samenvatting: Wat er in de nacht van 31 december 2010 op 1 januari 2011 gebeurde, wordt door verschillende jonge slachtoffers naverteld. De jongeren van Volendam kennen allemaal veel leeftijdgenoten, en zijn vaak onderdeel van vrienden groepen. Samen gingen zij deze nacht in met de verwachtingen van een uitbundig feest. De locatie van dit feest was een kroeg op de dijk. Café de Hemel stond via een trap in verbinding met het lager gelegen café de Wirwar. Door alle beschrijvingen van verschillende tieners kun je je een beeld vormen alsof je er ook was. Van de Hemel hadden al verschillende ouders tegen hun kinderen gezegd; als hier ooit iets gebeurd zit je als een rat in de val.

Het was die avond ontzettend druk. Je kon je nauwelijks verplaatsen naar de andere kant van het café. Even na twaalfen, veel mensen waren toen net binnen, staken een paar jongens sterretjes aan. Vanuit verschillende hoeken is dit door jongeren gezien. Wat volgde is een enorme steekvlam waardoor binnen no time de boel in een brandende hel veranderde. De kerstversiering vatte vlam. Een korte zeer hevige hete brand volgde, waarna de vlammen relatief snel ook weer doofden door zuurstof gebrek. Op dat moment dreigden vele tieners te stikken. De ramen hadden geen seconde later ingeslagen moeten worden. Door de vlaag zuurstof die binnenstroomde kwamen vele jongeren weer bij. Iedereen probeerde buiten te komen. Veelal lukte dit niet, of pas na een lange struggle. Alle aanwezigen zijn in die minuten getraumatiseerd geraakt. Degenen die niet verbrand zijn, hebben verschrikkelijke dingen gezien. Anderen moeten leren leven met een ernstige beperking of verminking. De vlucht uit het café, de zoektocht naar familie en vrienden op de dijk, de tijd in het ziekenhuis, hierover wordt uitvoerig verteld door ouders, broers en zussen. De begrafenissen van de eerste slachtoffers doorkruisen de emotionele strijd om te overleven van anderen. Zoveel leed in zoveel gezinnen. En het had allemaal voorkomen kunnen worden, mits er handhaving van veiligheidsvoorschriften was geweest.

Wat viel op: In het boek worden de herinneringen van slachtoffers over het 1^e half uur van het jaar 2001, afgewisseld met rouw advertenties van de jongeren die de brand niet overleefden. De foto's zijn zeer indringend, en de enorme tragedie komt hierdoor heel dichtbij. De brand is heel kortstondig en heel heftig geweest en heeft vreselijke gevolgen gehad voor meer dan 300 jongeren. De interviews worden afgesloten met een prachtig gedicht: Hope.

Citaten: Pag. 16: ' Je geluk is weg....Je kind, dat is iets van jezelf. Als dat kind dan.....dood is - ik kan het woord nauwelijks over m'n lippen krijgen - dan sterft er

ook iets van jezelf af. Je bent geamputeerd. Voor de rest van je leven. Nooit meer compleet. Alles wordt overschaduwd door verdriet, verlangen en gemis.'

Pag. 28: 'Jan Bond en Nico Admiraal hadden geen brandwonden, maar hebben vele andere slachtoffers eruit gehaald. De beelden die zij gezien hebben, heb ik niet gezien. Zij hebben dus een ander soort verwonding opgelopen.'

Pag. 73: 'Marga Kwakman: 'In Nederland zou Tom het met 76% derdegraads brandwonden niet redden. De stelling hier is dat het percentage aan verbrandingen en de leeftijd van de patiënt samen onder de honderd moet blijven. Het is nu gemakkelijk praten, maar hoe die eerste 7 weken waren....We stonden maar achter het raampje te kijken. Helemaal ingepakt lag-ie daar. Geen contact. Op een gegeven moment dachten we: zou het hem wel zijn? We hadden hem in de nacht van de brand namelijk niet gezien.'

Pag.79: 'Marga: 'Daar heb ik al die tijd al zo'n moeite mee. Het had overal kunnen gebeuren, maar ze wisten van deze gevaarlijke situatie op de dijk af. En toch hebben ze willens en wetens de boel op z'n beloop gelaten. En nu zijn zoveel kinderen ongelukkig geraakt omdat volwassen mensen gemakzuchtig zijn geweest.'

Pag.118: 'In de Hemel zelf vroeg ik me wel eens af wat er zou gebeuren als iemand er een sigaret zou laten vallen. Dan werd ik bang. Maar nu het gebeurd is, droom ik er tot dusver gelukkig niet over. Ik leef nog en wil iets moois maken van het leven. In het begin besepte ik wel dat ik de dood die nacht in de ogen heb gezien. Maar dat was toen ik half dood op het ziekenhuisbed lag. Nu overheerst meer het gevoel dat ik leef.'

Pag. 131: De jongste Zwarthoed beleefde de dagen en weken na 1 januari totaal anders dan haar ouders. 'Ik ben naar veel begrafenissen geweest. Ook die van Sharon. Ik had haar die morgen van 31 december nog gesproken. We hebben allebei een paard en in de stal zagen we elkaar elke dag. Vlak voor het gebeurd is, heb ik haar nog gezien en begroet. Zij ging de trap van de Hemel op. Ik de trap af.'

Recensies:<http://dizzy.nl> Karin Wouters: 'Eddy Veerman maakte voor het Volendamse blad Nivo vele reportages over de gebeurtenissen tijdens de nieuwjaarsnacht en de gevolgen van de brand. Aan het woord komen onder meer de ouders die hun kind verloren, de jonge slachtoffers en de omstanders die hulp verleenden. Deze aangrijpende verslagen en getuigenissen zijn gebundeld in het boek Het verdriet van Volendam.

www.bol.com: 'Indrukwekkend boek !! Slachtoffers en betrokkenen aan het woord over hoe zij de ramp in Volendam hebben meegemaakt.'